

Від редакції

Восьмий випуск „Етномузики” видається на пошану визначного фольклориста та педагога, доцента Михайла Мишанича, якому в листопаді 2011 року виповнилося 70 років.

Основні напрацювання М. Мишанича пов'язані зі сферою документування народнописенної творчості, зокрема її фіксацією у польових умовах та транскрибуванням. Саме як нотувальник він посприяв забезпеченню української етномузикології якісним джерельним матеріалом, а як педагог-наставник виховав багатьох послідовників у царині музично-етнографічної транскрипції. Виконані М. Мишаничем на високому рівні численні нотні записи поповнили низку збірників народних пісень та постійно використовуються іншими науковцями у своїх дослідженнях. Проте, на жаль, більшість його основних робіт і донині залишаються маловідомими спеціалістам, оскільки зберігаються в машинописному вигляді в кількох архівах та бібліотеках (див. Список праць у додатках до цього видання).

Слід окремо відзначити цінні науково-дослідницькі напрацювання Ювіляра. Деякі з них розкривають засади його транскрипційної роботи та присвячені відображенню певних особливостей типології та народного виконавства (зокрема, у карпатських коломиїках), інші звернені до реліктових жанрів українського фольклору – царинних пісень та ранцівок.

Як звичайно, пропонований науковий збірник містить кілька рубрик, однак уперше студії та матеріали представлені одним блоком через серйозність проблематики, порушеної кожним із авторів. У передовій статті, що належить перу Василя Ковалю – одного з перших учнів Михайла Мишанича, характеризується транскрипційний доробок Ювіляра. Наступна публікація Богдана Луканюка – давнього колеги М. Мишанича – також звернена до транскрипційної проблематики у формі коментарів до праці К. Квітки про тактування народномузичних творів.

Інші ж публікації цієї рубрики на різних рівнях розкривають історичну та теоретичну проблематику української етномузикології. Зокрема, Володимир Пасічник укотре звертається до статті Володимира Гошовського (до речі, одного з наставників М. Мишанича) та висвітлює цінну інформацію про передумови його формування як науковця. Дві наступні студії стосуються проблем мелотипології та діалектології. У першій із них Ірина Клименко, із притаманним останнім часом для неї макроареалогічним підходом, на прикладі обрядових ямбічних семискладників досліджує явище додавання однієї силаборитмічної доли та трактує цей прийом як закономірний алгоритм етномузичного мислення у межах кількох галицьких наддіалектів. Стаття Ю. Рибачака відображає

його подальше зацікавлення поліським обрядовим фольклором та на цей раз стосується детальної ареально-типологічної, а, відтак, мелодіалектологічної характеристики пісенного матеріалу Середньополіського етнографічного масиву, що припадає на кордон Рівненської та Брестської областей. Завершує рубрику матеріал Ірини Довгалюк, який знайомить з невідомими досі епістолярними джерелами з архіву Філарета Колесси стосовно подробиць славнозвісної експедиції до Центральної України за кобзарсько-лірницьким репертуаром.

Педагогічний розділ представлено змістовною публікацією відомого етноорганолога Богдана Яремка, який пропонує власне бачення процесу навчання фаху керівника фольклорного інструментального ансамблю у формі відповідних методичних рекомендацій.

У завершальному розділі містяться по два повідомлення та відгуки. Зокрема, ще в одному матеріалі І. Довгалюк ідеться про заходи у Кракові, присвячені пам'яті видатного польського дослідника гуцульської культури Станіслава Вінценза. Інше повідомлення стосується московської конференції на тему використання мультимедійних та цифрових технологій у процесі фіксації, збереження та опрацювання фольклорних пам'яток. Його підготувала безпосередня учасниця цієї конференції Ліна Добрянська, яка спільно з Андрієм Вовчаком доповідала про стан електронного впорядкування львівських фольклорних архівів, що знаходяться у музичній академії та університеті.

У частині рецензій звернуто увагу на два нових друкованих видання київських авторів. Лариса Лукашенко аналізує хронологічний реєстр Ірини Клименко, де відображено дискографію української автентичної музики за останніх 100 років. Рецензія Вікторії Ярмоли стосується монографії Михайла Хая, який порушує складні проблеми історії, теорії та виконавського фольклоризму в галузі українського етноінструментознавства.

Традиційно до випуску долучається CD з електронними додатками до „Етномузики”, зміст якого можна оглянути наприкінці збірки.

Зауваження й пропозиції просимо надсилати на поштову адресу Проблемної науково-дослідної лабораторії музичної етнології Львівської національної музичної академії ім. М.В. Лисенка (вул. О. Нижанківського 5, 79005, м. Львів-5) або на електронні пошти членів редакції.

19 грудня 2012 р.